

Arrest

nr. 172 709 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 1 maart 2015 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 13 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Eveneens op 13 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 2 april 2015 ter kennis gebracht.

1.2. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 13 augustus 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 10 september 2015 onontvankelijk verklaard. Eveneens op 10 september 2015 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [B., S.]

[...]

nationaliteit: Marokko

+ kinderen:

[W., B.] geboren op [...]

[R., B.] geboren op [...]

[A., B.] geboren op [...]

[M., B.] geboren op [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 15 (vijftien) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze in feite en in rechte te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verantwoordt waarom niettegenstaande de bijzondere omstandigheden die zij heeft ingeroepen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf, in België in te dienen, alsnog verplicht wordt om het land te verlaten.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : “1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het feit alleen dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum of wettig verblijf, is geen toereikende reden om haar in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. Er is met name een schending van artikel 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij dient vermelde beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoekster vormt (procedure artikel 9bis) én met de concrete omstandigheden van het dossier (lange verblijfsperiode van verzoekster in België, minderjarige schoolgaande kinderen,...).

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing omvat onvoldoende overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

[...] Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: dat zij trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands leren, dat zij volkomen geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat haar belangen in België liggen, dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij alhier familie hebben, dat de ouders en broers alhier verblijven, dat zij tal van sociale bindingen hebben en dat zij werkbereid is.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Artikel 118 Vreemdelingenbesluit bepaalt: “Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Aan de minderjarige kinderen kon dan ook geen bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

[...] Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar familie in België.

Indien verzoekster gedwongen wordt het land te verlaten, verliest zij haar bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster en haar kinderen wonen reeds jaren in België. De kinderen zijn minderjarig. Een van de kinderen is in België geboren. Zij gaan naar school. Zij zijn volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreken o.a. de Nederlandse taal en delen de Belgische normen en waarden. Zij hebben niets meer verloren in het thuisland. Zij zijn sterk geïntegreerd in de Belgische

samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster en haar kinderen.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster en de kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko;
- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoekster dermate verknocht is met België, doordat zij minderjarige schoolgaande kinderen heeft, waarvan een kind zelf in België is geboren en er geen band meer is met het land van herkomst, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoekster terug te laten keren naar een land waar zij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 7 en 74/13 Vreemdelingenwet van 15.12.1980, artikel 118 Vreemdelingenbesluit 8.10.01981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt, en de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht misbruikt.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In dit verband wordt toegelicht dat niet in bezit is van een geldig visum.

Verzoekster is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere stijl- en standaardformule betreft, en aldus niet als afdoende kan worden beschouwd. Door vast te stellen dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum wordt de motivering evenwel wel degelijk betrokken op verzoeksters individuele situatie. Daarenboven moet ook worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster betoogt vervolgens dat niet wordt verantwoord waarom, niettegenstaande de buitengewone omstandigheden die zij inriep in haar verblijfsaanvraag, zij alsnog wordt verplicht om het land te verlaten. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat verweerder pas overging tot de thans bestreden

beslissing nadat hij verzoeksters verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 augustus 2015 behandelde. Verweerder stelde vast dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat er sprake was van buitengewone omstandigheden die haar verhinderden haar verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, waartoe zij het Schengen-grondgebied dient te verlaten. Verzoekster werd ook in kennis gesteld van deze beslissing, en de hieraan ten grondslag liggende motieven, samen met de betekening van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat verweerder niet zou hebben geduid waarom de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard. Verder toont verzoekster niet aan welk belang zij zou kunnen hebben bij haar argument dat neerkomt op haar overtuiging dat ook in het thans bestreden bevel zou moeten worden gemotiveerd over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de daarin ingeroepen buitengewone omstandigheden. Immers, zij kent de motieven die hebben geleid tot de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en waarom verweerder van oordeel is dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet verhinderen dat zij het grondgebied verlaat en terugkeert naar haar herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, en is in de mogelijkheid gebleken om deze in rechte aan te vechten, getuige daarvan het arrest nr. 172 708 van de Raad van 29 juli 2016 in de zaak X.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”.

Verzoekster betwist niet dat zij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum.

In deze situatie is verweerder er in beginsel toe gehouden (“moet”) over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wijst evenwel correct op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Verzoekster betoogt in dit verband dat de thans bestreden beslissing neerkomt op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van de aangehaalde bepalingen dringt zich aldus op.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst er allereerst op dat uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden

met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het recht op een gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Waar verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat in de motivering zelf van een verwijderingsmaatregel steeds dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat haar bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepaling (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

Verzoekster betoogt dat rekening diende te worden gehouden met de stand van haar verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu verweerder deze aanvraag onontvankelijk verklaarde vooraleer de thans bestreden beslissing te nemen, blijkt evenwel niet dat deze aanvraag op zich nog een beletsel kon vormen voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

Verzoekster dwaalt verder waar zij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van haar dossier, waarbij zij vervolgens verwijst naar de elementen zoals zij deze aanvoerde in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter staving van de buitengewone omstandigheden. Immers, voorafgaand aan het uitvaardigen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder een beslissing genomen inzake de voormelde aanvraag en geconcludeerd dat de aanvraag onontvankelijk was omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder, vooraleer over te gaan tot het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster opgeworpen hinderpalen die zich zouden verzetten tegen een verwijdering – zelfs tijdelijk – van het Belgische of Schengengrondgebied. De beslissing tot onontvankelijkheid is immers precies gestoeld op de vaststelling dat verzoekster haar verblijfsaanvraag kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, hetgeen vanzelfsprekend inhoudt dat zij, teneinde zulks te kunnen doen, het grondgebied moet verlaten. Deze eerdere beoordeling impliceert aldus dat volgens verweerder verzoekster, gelet op de in haar verblijfsaanvraag ingeroepen elementen, niet is verhinderd het Schengengrondgebied te verlaten. Verweerder oordeelde zo reeds dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet de middelen en mogelijkheden heeft om terug te keren naar Marokko, dat zij aldaar niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat zij aldaar niet over de mogelijkheden zou beschikken om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. Ook stelde hij reeds vast dat de scholing van de kinderen verzoekster evenmin verhindert terug te keren naar haar herkomstland, nu deze aldaar kan worden verdergezet. Er werd eveneens geoordeeld dat de duur van het verblijf in België en de elementen van integratie op zich verzoekster niet verhinderen het grondgebied te verlaten. Verweerder oordeelde aldus reeds op gemotiveerde wijze dat verzoeksters gezinsleven met haar kinderen kan worden verdergezet in het herkomstland. Ook oordeelde hij reeds dat de aanwezigheid van verzoeksters ouders en broers in België niet verhindert dat zij terugkeert naar haar herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster heeft in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid gehad om het bestuur in kennis te stellen van alle elementen die volgens haar verhinderen dat zij – al is het tijdelijk – het grondgebied verlaat, en deze elementen zijn door het bestuur in rekening gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Daarenboven bevat het administratief dossier ook nog een stuk waarin verweerder in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende vaststelde:

“1) Hoger belang van het kind:

-> in het belang van de kinderen dat zij hun mama vergezellen. De scholing kan in het land van herkomst aangevangen worden.

2) Gezins- en familieleven:

-> Het hele gezin dient het grondgebied te verlaten

3) Gezondheidstoestand

-> nvt”.

De Raad kan ten slotte enkel vaststellen dat verzoekster, wat het belang van haar kinderen, haar gezins- en familieleven of de gezondheidstoestand betreft, geen andere elementen naar voor brengt dan de elementen zoals deze reeds werden aangebracht en beoordeeld door het bestuur in het kader van de beslissing tot onontvankelijkheid die voorafging aan de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Zij geeft niet aan dat enig concreet element in dit verband alsnog niet in rekening is gebracht of niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een gemotiveerde afweging.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouder die er de zorg over draagt. Dit impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en deze het Rijk dient te verlaten, deze zich hierbij dient te laten vergezellen door zijn of haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij de minderjarige kinderen in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfs-toestand gezamenlijk heeft beoordeeld.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, herneemt verzoekster de uiteenzetting zoals zij deze ook reeds inriep in het beroep dat zij instelde tegen de beslissing tot onontvankelijkheid inzake haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zijn arrest nr. 172 708 van 29 juli 2016 oordeelde de Raad in dit verband als volgt:

“[...] Het loutere feit dat verzoekster verplicht wordt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post laat niet toe te concluderen dat zij of haar kinderen dreigen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Haar stelling dat zij en haar kinderen een band met België opbouwden en het jongste kind in België is geboren, is onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te kunnen komen. Verzoekster weerlegt de motivering in de bestreden beslissing ook niet dat zij niet concreet aannemelijk maakte dat zij in haar herkomstland niemand meer zou hebben op wie zij tijdelijk kan terugvallen en zij aldaar niet over de mogelijkheden zou beschikken om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. Evenmin weerlegt verzoekster het gestelde in de bestreden beslissing dat haar verblijf in België, en de hier opgebouwde integratie en banden, geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst alwaar zij gedurende ruim 25 jaar heeft verbleven. Verzoekster – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – beperkt zich tot een algemene bewering dat er geen enkele band meer zou zijn met het herkomstland, doch maakt aldus nog niet aannemelijk dat haar banden met België belangrijker zijn dan deze die ze heeft met het land waar zij werd geboren en opgroeide. Zij toont verder evenmin aan dat de kinderen hun scholing in het herkomstland niet zouden kunnen verzetten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

[...] Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beroept verzoekster zich zowel op een privéleven als op een gezins- of familieleven in België.

Verzoekster betoogt dat de band met haar in België verblijvende familieleden valt onder het begrip gezins- of familieleven. Er dient te worden aangenomen dat zij aldus doelt op de aanwezigheid van haar ouders en broers in België. Wat deze familiebanden betreft, moet evenwel worden geduïd dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en/of zussen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en/of zussen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Noch in haar verblijfsaanvraag noch in het thans voorliggende verzoekschrift geeft verzoekster aan dat er sprake zou zijn van dergelijke bijzondere banden van afhankelijkheid. Een beschermenswaardige gezins- of familieband werd en wordt door haar dan ook geenszins aangetoond.

In zoverre verzoekster zich beroept op een privéleven dat zij tijdens haar illegaal verblijf in België heeft opgebouwd en het gegeven dat zij hier minderjarige kinderen heeft, merkt de Raad verder op dat niet blijkt dat de relatie die verzoekster heeft met haar ouders en broers in België in het gedrang wordt gebracht. Verzoekster is immers drieëndertig jaar oud en leefde in het verleden al gescheiden van haar ouders en broers. Er blijkt, zoals reeds werd geduïd, niet dat verzoekster specifiek is aangewezen op deze familieleden. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoekster daarenboven de

mogelijkheid om, terwijl haar verblijfsaanvraag wordt behandeld, vanuit het buitenland in permanent contact te staan met haar ouders, haar broers en haar vrienden en kennissen in België en op die wijze haar sociaal netwerk te onderhouden. Verzoeksters kinderen kunnen zoals reeds gesteld onderwijs volgen in Marokko en verzoekster weerlegt de motivering niet waarbij verweerder aannam dat verder onderwijs in het Marokkaans voor de kinderen geen probleem zou vormen, nu kan worden aangenomen dat zij van thuis uit minstens ook in deze taal zijn opgevoed. De kinderen zijn ook allen nog relatief jong, hetgeen maakt dat zij zich makkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde situatie. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat zij zich niet langer zouden kunnen aanpassen aan de situatie in het herkomstland. De Raad herhaalt verder dat verzoekster de motivering niet weerlegt dat zij naliel concreet aan te tonen dat zij niet de middelen of mogelijkheden zou hebben om met haar kinderen terug te keren naar Marokko of dat zij aldaar niemand meer zou hebben op wie zij tijdelijk zou kunnen terugvallen, waarbij werd opgemerkt dat haar verblijf in België en haar hier opgebouwde integratie en banden gelet op haar verblijf gedurende ruim 25 jaar in Marokko geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst. De Raad benadrukt in dit verband ook andermaal het gegeven dat verzoekster steeds in illegaal verblijf heeft verbleven en haar reeds op 2 april 2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, doch zij naliel hieraan gevolg te geven. Verweerder merkt in dit verband ook terecht op dat verzoekster in eerste instantie de plicht heeft om zelf gevolg te geven aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en alles in het werk dient te stellen om te voldoen aan de op haar rustende wettelijke verplichtingen.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd te vereisen dat zij hiertoe een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan de verplichting om aan verblijfsrechtelijke regels te voldoen worden beschouwd als strijdig met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en verzoekster maakt niet aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu zich voordoen. Het gegeven dat verzoekster een blanco strafregister heeft, laat ook geenszins toe hierover anders te oordelen. Zoals verweerder correct opmerkt, wordt van elke vreemdeling in België verwacht dat hij zich houdt aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om af te wijken van de regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd vanuit het buitenland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.”

De Raad stelt vast dat deze beoordeling ook opgaat voor de thans bestreden verwijderingsmaatregel, zodat deze in het thans voorliggende beroep kan worden hernomen. Zoals reeds werd geduïd, impliceert de vaststelling dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderen om de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet via de reguliere procedure in te dienen dat zij op zich niet is verhinderd het Schengengrondgebied te verlaten. Indien deze eerste beslissing aldus is genomen conform de artikelen 3 en 8 van het EVRM dient hetzelfde te gelden voor het hierop volgende bevel om het grondgebied te verlaten. De thans betreden verwijderingsmaatregel houdt geenszins een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren. Zij kan op basis van de door haar aanvoerde banden met België vanuit het herkomstland een verblijfsaanvraag richten tot het bestuur. Indien deze wordt goedgekeurd, verhindert de thans bestreden beslissing niet dat zij terugkeert naar België. Indien deze wordt afgewezen, verhindert niets haar om een dergelijke tussengekomen beslissing in beroep andermaal te laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan een miskennis van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht niet worden vastgesteld.

2.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.7. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met het gegeven dat zij en haar kinderen trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands leren, dat zij volledig zijn geïntegreerd, dat hun belangen in België liggen, dat zij duurzaam lokaal zijn verankerd, dat zij hier familie hebben, dat zij tal van sociale bindingen hebben en dat zij werkbereid zijn. Zoals hierboven reeds werd geduïd, dient te worden aangenomen dat verweerder deze elementen zoals door verzoekster ingeroepen in de verblijfsaanvraag op grond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk in rekening heeft gebracht, door vooraleer over te gaan tot het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel inzake de ingediende verblijfsaanvraag vast te stellen dat verzoekster gelet op deze elementen geen buitengewone omstandigheden aannemelijk maakt. Verzoekster laat na concreet aan te tonen dat enig aspect alsnog niet aan een voldoende deugdelijk onderzoek zou zijn onderworpen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.8. Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

*“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.
Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat dit hoofdzakelijk aan verzoekster werd gegeven, en dat de naam van haar minderjarige kinderen daarin werden opgenomen omdat zij conform de gegevens van het administratief dossier de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige kinderen, die worden geacht mee te reizen met haar. Er dient in deze situatie geen apart bevel tot terugbrenging te worden gegeven aan de minderjarige kinderen van verzoekster (RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)), nog los van de vaststelling dat de betrokken bepaling eerder niet-begeleide minderjarigen betreft en dus niet, zoals in casu, begeleide minderjarigen.

2.2.9. Er moet worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending of -misbruik.

2.2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS